

INFO

газета факультету української філології та журналістики

№2 (6) жовтень 2013р.

ШТУРМОМ БРАЛИ НОВИЙ ЗАМОК

Якщо ти побачив Дарта Вейдера чи Пікачу, не хвилюйся, ти не зійшов з розуму. Коли помічаєш, як бабки на вулиці хрестяться втричі частіше, ніж зазвичай, не переймайся, це – не Апокаліпсис. Про це недержавне утворення наврод чи напишуть в підручниках з історії, а період його функціонування – раз у рік, терміном на три дні. Угрупування, яке не вирішує політичні справи. Його мета – «мистецька» війна.

С. 2

ВІД ДИРЕКТОРА КІНОТЕАТРУ – ДО ОЧІЛЬНИКА ДЕКАНАТУ

Але ми намагаємося не стояти на місці, посилювати профорієнтаційну роботу, відкривати нові й актуальні для нашого міста спеціальності, самовдосконалюватися, бо ж дуже хочеться, аби наші випускники мали мінімум проблем із працевлаштуванням.

С. 4

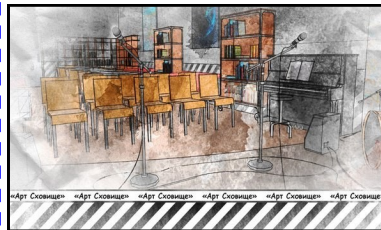
У номері:

Мистецтво – на вулиці !

«Це мистецтво, яке живе не тільки за високими мурами картинних галерей та музеїв. Воно поруч кожного дня»

С. 3

Арт-сховище – коли більше не можеш ховатись!

С. 5

Нашого цвіту – по всьому світу

С. 6

АФІША

С. 7

ТВОРЧИСТЬ ЯК ЖИТТЯ...

Призма
поетичного
в душі викладача

С. 8

ШТУРМОМ БРАЛИ НОВИЙ ЗАМОК

Якщо ти побачиш Дарта Вейдера чи Пікачу, не хвилюйся: ти не зійшов з розуму. Коли помічаш, як бабусі на вулиці хрестяться втричі частіше, ніж зазвичай, не переймайся: це не Апокаліпсис. Про це недержавне утворення навряд чи напишуть у підручниках з історії, а період його функціонування – раз на рік, терміном на три дні. Угруповання, яке не вирішує політичні справи. Його мета – «мистецька» війна.

У програмі чітко вказано час – 15:00, а концертну частину фестивалю досі не розпочато. Хтось тим часом скуповує сувеніри на пам'ять, хтось чекає своєї черги до туалету. Натопв людей із величезними рюкзаками на спинах крокує на пагорби за Старою фортецею, де розкладатиме своє тимчасове житло. Територія Нового Замку (по-народному – «на валах») «окупована» шанувальниками якісної музики, проте вже за двадцять хвилин шістнадцята, а обурених меломанів досі не впускають ближче до сцени. Навіжений охоронець репетує на людей, які поцікавилися причиною «затягування» початку концерту. Так, це п'ятниця, і це перший день фестивалю «Respublica» (2013).

Ідеально чисте взуття перетворилося на транспортний засіб для ковзання по болоті. Очі учасників фестивалю розширювалися від здивування, а в погляді поставало одне і те ж запитання: «Як воно це все має бути на болоті?!» Але (хвала Богові!) організатори знайшли вихід. Який? А сіно зі щебенем вам на допомогу!

Гаразд, одну проблему владнали, але чому ж не починають уже виступати гурти? Аби не «повмирати» з нудьги, гості фестивалю самі розважають себе, як лише можуть. Хто кидається сіном один в одного (добре, що не щебенем), хто скуповує футболки та майки з символікою фестивалю, щоб потім похизуватися перед друзями, які не поїхали із ними до Кам'яця-Подільського.

Порівняно з попередніми роками фестиваль зазнав значних змін. Якщо минулого року концертна частина заходу відбувалася на території Старої фортеці, то цьогорічні меломани не відчували «дух козацтва» у зв'язку з реконструкцією однієї з веж замку. Як зазначає місцева влада «на валах» і територія більша... Незважаючи на такий «сюрприз», приємно здивував той факт, що на фестивалі функціонує дві сцени, чого не було у попередні роки – головна, де, власне, і відбувається все масове дійство, та «важка» сцена, що міститься у підземеллі Нового замку, – для любителів «екстремальної» музики.

Ну от, нарешті почалося. На сцені вже знайомі ведучі – Вікторія Жуківська – журналістка, «обличчя» міста Луцьк та її колега – «М'яч» (Ігор Панчук) – вокаліст гурту «Ворст». Напівніма публіка стоїть у передчутті масового «вдриву», проте тільки час від часу розмахає руками, лише створюючи імітацію танцюлю. Але поступово натопв чисельно зростає. Гурт «Філет» – чи не один із тих колективів, який виступає ось уже третій рік поспіль на фестивалі «Respublica». Після виконання патріотичної пісні «Мій вибір» слухачі нарешті починають позбуватися того заціпеніння, яке часто буває на початку багатьох заходів такого типу. «Республіканців» (так називають ведучі учасників фестивалю) остаточно позбавив стану «замороження» запальний панк-гурт «Фліт»,

Діапазон звукових коливань перетнув свою межу, коли на сцену вийшов соліст довогочкуваного гурту. Пронизливий дівочий писк атакує барабанні перетинки у вухах і здається, вони от-от луснуть. Проте ці шалені крики швидко змінюються на розчароване «у-у-у-у», коли Олег Собчук попередив, що їхньої хітової композиції «Тебе це може вбити» сьогодні не буде. Також «республіканців» здивував гурт «Хаммерман знищує віруси» своїм... нетиповим текстом до пісень, у яких було трохи нецензурної лексики. Проте молоді шаленіє та «вдривається», як душа того бажає.

А тим часом на «важкій» сцені виступають гурти, які своїм ритмом та екстрим-вокалом «мертвого розбудити можуть». Те, що ця музика є справді «нелегкою», на собі відчув Віталій Карп'як, який зламав ногу аж у двох місцях.

Незчулися, як уже й перший день фестивалю добіг кінця, а це лише двадцять третя година. Місцева влада обіцяє вимкнути електроживлення, якщо концерт не завершиться вчасно. Натопв протестує. Невдоволення таким «ультиматумом» й Вікторія Жуківська: «Як дискотеки із беззмістовним «туц-туц-туц» у фортеці до ранку, то можна, а раз на рік якісної музики – зарь, бо гадають, що це – вандалізм. Який же це вандалізм, якщо ми зібralи-ся тут заради мистецтва?». Проте наказ є наказ. Ведучі анонсують програму завтрашнього дня, розповідають про аттракції (додатковий захід, де люди можуть поспілкуватися і провести всю ніч у компанії друзів, акустичної музики та поезії).

День другий. Погода не обіцяє нічого непередбачуваного. На відміну від вчорашнього дня фестивалю, концертна частина почалася вчасно, що дуже потішило «республіканців». Молодь також більш відкрита, не соромиться танцювати під музику й першого гурту, і другого. На сцені дуже багато несподіванок. Гурт «Jinjer» шокував, точніше всіх приємно вразила вокалістка Тетяна Шмайлюк – така собі брутальна леді. Серед глядачів помічало знайомі обличчя. Так, так, а як же без студентів факультету української філології та журналістики К-ПНУ імені І. Огієнка? Діна Венгрова, студентка другого курсу, цього року не просто так на фестивалі. Вона волонтер. Дівчина радо поділяється зі мною своїми враженнями: «Це більше ніж ідеально. Я вражена енергією і завзятістю всіх очей людей. Такі витривалі, такі веселі. Вони заводять публіку на 100%». Ще 6 пак! Розумію причину Дніного задоволення: отримала стільки «трофеїв» у вигляді автографів від учасників улюблених гуртів і фото із ними!

Чи це здалося, чи справді повз мене пробіг Спайдермен? Хоча тут стільки таких «спайдерменів», що годі й дивуватись. І знову знайоме обличчя. І знову волонтер? Такі відчуття, що всі студенти з факультету української філології та журналістики цього року на Respublica прийшли «поволонтерити». Олександр Гресь, студент четвертого курсу, просто світяться від щастя: «Бути волонтером – досить цікаве заняття. З одного боку, ти можеш виконувати досить дрібну та копійку роботу, а з іншого – розумієш, що ти теж зробив свій внесок у цей захід. Ну і колектив, звичайно, досить веселий у нас, тому не випадково нас назвали «Волонтерською елітою». Якщо ти волонтер на якомусь заході – нудьгувати там тобі не доведеться!»

До вечора масовості цього заходу міг би позаздрити будь-який суботник. Колектив, що має назву «Кожаний олень», завжди збирає силу-силенну глядачів. Натопв співає безтурботні пісні, танцює. І справді, майже ніхто не стоїть на місці, а тим часом погода нагадує про себе. Невже це накрапає дощ? Хоча навіть ці декілька крапель не заважають «вдриватися» шанувальникам неординарної музики. Так, коли гурт «Loiupa» з Москви вже виконував кавер-версію на пісню Віктора Цоя «Перемен», погода таки почала показувати свої зміни, як співається в однойменній пісні. Дощ уже перетворюється на зливу, такий собі мегадуш, який змиває макіяж. Але, здається, на це ніхто не звертає жодної уваги – кожен із натопвлу співає текст легендарної пісні: «Перемен. Мы ждем перемен!». Якщо ти низького зросту – не поща-

тить тобі побачити учасників російського гурту через «хвилю» рук чи почути, що тобі на вухо кричить товариш, бо здається, що і він теж горланить текст пісні. Десь над натовпом промайорів білоруський прапор. О, так, і білоруси-брати тут, і, звісно ж, є росіяни, молдовани, поляки. Це вже якийсь Міжнародний фестиваль!

Все ще злива. Останній гурт півгодини як налаштується. І тут чуєш знайомі слова. Всі присутні українці в один голос співають куплет державного гімну, Брати-білоруси, аби не залишатись осторонь, підняли над натовпом ковбасу, і з гаслом: «Братская колбаса!» віддавали її охочим поласувати «імпортним» продуктом. Охочих, на диво, було задосить,

«Божевільні танці», як співає «Тартак»

оскільки за декілька хвилин ковбаса зникла. Щоб якимось згаяти час в очікуванні початку дійства і підбадьорити самих себе, люди виголосують патріотичні гасла, щось на кшталт: «Слава Україні! – Героям слава!», а щоб остаточно не замерзнути – «Хто не скаже, той москаль». Злива не вщухає. Після завершення концертної частини фестивалю ведучі висловили своє задоволення від почутого гімну верди натовпу.

День третій. Вчорашня злива далась узнаки. Сил немає ні у ведучих, ні в учасників, які проживають у наметах за фортецею. Можна лише уявити, якою нетеплою видалася їм ця ніч. А що підготувала погода сьогодні? Невже знову дощ, адже небо майже весь день затягнуте темними хмарами. Люди фотографуються на згадку, обмінюються адресами, адже це – останній день фестивалю.

Чекаємо на хедлайнерів цього дня – гурт «Валентин Стрикало» та «Ляпис Трубецкой». Під час виконання пісень Юрієм Капраном (солістом колективу «Валентин Стрикало») чоловіча частина публіки невдоволено скандує: «Ляпіс! Ляпіс!», а дівчата протестують по-своєму.

І от нарешті оголошують гурт, на який всі з нетерпінням чекали три доби, заради якого приїхали люди різного віку з інших міст. Та що там – з інших міст, шанувальники гурту «Ляпис Трубецкой» із сусідніх країн приїхали! Божевілля – це слово влучно характеризує атмосферу, що паує під час виступу мінського колективу. Людей – яблуку нідє власти. Охоронці мусять встановлювати додаткову огорожу, і більше того – самі притримують її. Натопв перетворюється на однорідну масу, виокремити з якої можна лише задоволені обличчя та руки. Багато рук! Усі співають разом! Усі стрибають у такт! Здається, що аж земля здригається. У спільному захопленні чимось чи кимось відчувається єдність.

Це деякі втомлені, але задоволені молоді люди з величезними рюкзаками на плечах доїжджали додому, а інші учасники фестивалю в соціальних мережах уже ділилися враженнями, обмінювалися фотографіями, шукали тих, із ким познайомилися на концерті.

Сьогодні – море емоцій. Завтра буде ностальгія. А далі – очікування наступної «війни» заради мистецтва.

Іванна Шептицька,

студентка 21ж групи

фото автора

який виконав свою вже легендарну композицію «Іжачок». Як і завжди, із настанням сутінко сором язливості зникає і починається рагу!

Очікуючи на гурт «С.К.А.І.», молоді люди мають змогу проявити себе як неповторні особистості, хизуючись своїм екстравагантним вбранням: чоловік, який уже другий рік поспіль одягнений, як Хантер Томпсон; дівчинка з маскою героя фільму «Зіркової війни» Дарта Вейдера; хлопцеві у костюмі тигра, юнак в образі Пікачу; чоловік із дитячими колготками на голові – «відкриття» цьогорічного фестивалю.

часом погода нагадує про себе. Невже це накрапає дощ? Хоча навіть ці декілька крапель не заважають «вдриватися» шанувальникам неординарної музики. Так, коли гурт «Loiupa» з Москви вже виконував кавер-версію на пісню Віктора Цоя «Перемен», погода таки почала показувати свої зміни, як співається в однойменній пісні. Дощ уже перетворюється на зливу, такий собі мегадуш, який змиває макіяж. Але, здається, на це ніхто не звертає жодної уваги – кожен із натопвлу співає текст легендарної пісні: «Перемен. Мы ждем перемен!». Якщо ти низького зросту – не поща-

Мистецтво – на вулиці !

Фото: Ясичук Тетяна

Ще однією складовою фестивалю «Республіка – 2013» було вуличне мистецтво (по-модному Street art). Художники з усіх куточків України та з-за кордону (зокрема, з Австралії, Німеччини, Росії та Італії) вже втретє прикрашали вулиці Кам'янця-Подільського найрізноманітнішими художніми роботами. Це не звичайні графіті чи гасла, невміло нанесені балончиками з фарбою на стіни будинків. «Це мистецтво, яке живе не тільки за високими мурами картинних галерей та музеїв. Воно поруч кожного дня», – кажуть організатори фестивалю.

Третя «Республіка» подарувала нашому місту понад десяток нових творів мистецтва на стінах багатоповерхівок. Малювати художники розпочали ще за кілька днів до офіційного відкриття фестивалю. Під час виконання користуються зазвичай однаковою технікою: спочатку накидають балончиком на стіну обриси малюнка, а згодом вже пензлями та валиками наносять основні кольори.

Роботи вуличних художників намальовані не просто задля естетики – вони мають глибокий зміст і спонукають до певних роздумів, висновків чи дій перехожих на вулицях. От, наприклад, робота одеситів Ігоря Матроскіна та Дениса Уайта в центрі міста (вул. Соборна, 27) змушує замислюватися людей, чи викинути в черговий раз папірець на вулиці. «На стіні зо-

Фото: Сербія Анастасія

бражено око, котре, – як зазначають хлопці, – слідкуватиме за людьми.» Неподадалік, на вулиці Гагаріна, 47 можна побачити легенду заснування Кам'янця-Подільського, втілену в малюнку художниками із Харкова Арменом та Іллею.

Та що там розповідати – тут лише спрацьовує стара як світ істина: «Краще один раз побачити, ніж 100 разів почути.» Тому пропонуємо вам перелік артоб'єктів, їхні адреси та те, що кажуть про них самі художники:

1. Вулиця Лермонтова, 2 – Добрі люди (Донецьк): «Сіячі сніг, котрі дістають зі своїх чарівних мішечків казковий картинки і сіють їх на людей, що сплять.»

2. Вулиця Червоноармійська, 24 (за кінотеатром «Юність»): DXTA (Німеччина): «Любов матері-тирици до свого дитяти.»

3. Вулиця Червоноармійська, 48 – Юлія Волчкова (Росія) – «Портрет дівчини.»

4. Вулиця Соборна, 27 – Ігор Матроскін та Денис Уайт (Одеса) – «Око, що слідкує за людьми, які сміються на вулицях.»

5. Вулиця Гагаріна, 46 – Ку-2 (Харків) – «Легенда про заснування Кам'янця-Подільського.»

6. «Gala готель», вулиця Лесі Українки, 84 – Михайло Коробков (Харків): «Один – не воїн (стосунки між чоловіком-воїном та жінкою, котру він захищає).»

7. Данила Галицького, 1 (2 об'єкти в одному дворі) – Дарина Момот (Харків): «Дівчина, яка розкручує гайки зі своєї голови, щоб звільнитися від буденних проблем. Інший малюнок розповідає про всю силу музики, котра дозволяє відірватися від землі.»

8. Турбаза «Поділля», вулиця Лесі Українки, 122 – Вакцинація (Херсон): «Кам'яне місто, котре згодом розквітне.»

9. Вулиця Данила Галицького, 3 – Уляна Нешева (Київ): «Самі зрозуміте, що той слоник означає.»

Ольга Гереджук, студентка 31ж групи

Життя на папері

Кілька років тому слово «квілінг» було маловідоме, але сьогодні майже всі рукодільниці, яким відкрилося практичне значення цього слова, використовують його оригінальну техніку. Так це ремесло вкоренилося і в нашому університеті.

У 2012 році, студенти-волонтери, готуючись до чергової благодійної акції, спромоглися створити щось нове і

неймовірне. Виникла ідея організувати благодійну виставку листівок до Дня закоханих. Саме до цього свята студенти створили свої перші шедеври. Акція-виставка пройшла «на ура» і листівки розлетілися з шаленою швидкістю. Завдяки Тетяні Олегівні Левицькій, директору студентського клубу, було створено квілінг-гурток, який сьогодні користується великою популярністю серед студентської спільноти. У ньому налічується біля двох десятків студентів, але їх кількість постійно зростає за рахунок першокурсників.

Робота гуртка тісно пов'язана з волонтерською діяльністю університету: виробити наших квілінгістів потрапляють до дітей-сиріт та дітей з особливими потребами. Також до нашого університету приїздить чимало відомих людей, завдяки чому з'явилась нова традиція – дарувати листівки.

Великим досягненням є роботи сту-

дентів, які були представлені на виставках напередодні Нового року та Дня Матері.

Перебейніс Аліна, студентка 21 ж групи

ВІД ДИРЕКТОРА КІНОТЕАТРУ – ДО ОЧІЛЬНИКА ДЕКАНАТУ

Кандидата філологічних наук, професора кафедри української мови, декана факультету української філології та журналістики Юрія МАРКІТАНТОВА в університеті знають як порядного, завжди усміяного та з добрим жартом у кишені чоловіка. Студенти просто обожають його пари, а колеги цінують як фахівця і чудового керівника. 15 вересня Юрію Олександровичу виповнилося 60, а отже можна дізнатися багато цікавого про цю людину. Такого на лекціях не почуєш.

- Народився я на Поділлі. Є таке селище у Деражнянському районі - Вовковинці, - розповідає Юрій Олександрович. - Однак прожили ми там недовго. 1959 року, в зв'язку з переведенням батька на роботу до райцентру, наша сім'я переїжджає до Деражні. Там я й пішов до школи. Між іншим, першокласником став аж у 8 років, бо був дуже маленьким і худеньким, тому мати шкодувала віддавати до школи.

Але недарма люди кажуть: хоч мале, та вузлувате. Всидіти на місці тоді ще зовсім юному учневі було непросто. Шкільні, районні, обласні змагання зі спорту, поселенки в бібліотеці за поетичними та прозовими томами класиків, написання власних віршів, та що там, активний школяр навіть обіймав посаду директора шкільного кінотеатру. І хоч з десятого класу наш ювіляр вийшов без золотої медалі на грудях, молодечий запал вимальовував усе нові й нові горизонти.

- Про те, що я буду вчителем, тоді ніхто й подумати не міг, адже мрії мої були про кар'єру військового. Переконалий у тому, що все в мене виїде, я подався до Ленінграду, вступити в єдине на увесь Радянський Союз «Высшее военно-инженерное училище железнодорожных войск и военных сообщений». Це й факультет обрав найпопулярніший - військових сполучень, бо ж романтика роботи в комендатурах великих міст дуже маніла. Набір там був лише 25 осіб у рік. І чому я вирішив, що простий деражнянський хлопчик має до тієї чверті прорватися, навіть не знаю, однак іспити скласти пішов. Але, як ви вже, мабуть, зрозуміли, до складу курсантів я таки не потрапив.

Із північної столиці Юрій Олександрович повернувся уже не до провінційної Деражні, а до старовинного міста над Смотричем. Саме в Кам'янці-Подільському його батькові запропонували посаду голоvbуха експлуатаційно-технічного вузла зв'язку. «Квітка на камені» впала в око Маркітантовим, тому на сімейній раді було вирішено - сім'я оселяється тут. Не опускаючи рук,

«Механізація сільського господарства». Однак доля відсторонила юнака й від тракторів та ферм. Не пройшовши за конкурсом, він влаштовується на роботу в лінійно-технічний вузол зв'язку. Далі - армія, завод «Електроприлад» зі звуочною посадою «учень слюсаря-складальника радіоапаратури» та чергова спроба стати студентом.

Розміщене воно на річці Онега. Щодня по

- Впевненість у тому, що я здобуду вищу освіту, мене не покидала ніколи. Цього разу я вирішив спробувати себе в Кам'янець-Подільському педагогічному інституті, - розповідає Юрій Олександрович. - Відверто кажучи, не розумію, чому одразу сюди не вступав, адже ще в школі мені найбільше подобалися три предмети: фізкультура, історія та література (щоправда, більше російська). Як мене повернуло до сільського господарства, уявлення не маю. А от тим, що обрав саме філологічну стежу, завдячую класному керівнику, вчительці російської мови та літератури Акімовій Клавдії Іванівні. Це прекрасна людина, чудовий фахівець, вона й прищепила любов до літератури й певним чином скерувала мене на правильний шлях.

Вступити на доволі затребуваний у той час філфак молодому й завзятому Юрію Маркітантову таки вдалося. Бонусом до залікової книги першокурсника стало перше кохання, з яким і донині ділити життя і виховує двох дітей та трьох онуків. - З дружиною ми познайомилися в перший навчальний день, на першій парі. Тоді ми просто сіли за одну парту, а вже наприкінці першого курсу одружилися. Обоє мріяли про роботу в місті, однак із розподілом тоді було жорстко. Мене скерували в Кам'янець-Подільський район, а її залишили в місті піонервожатою в школі для дітей з вадами слуху. Відтоді й до сьогодні Зоя займається сурдопедагогікою, тобто ставить мову глухим діткам.

А от на Юрія Олександровича спочатку чекала посада вчителя російської мови в Княжпільській загальноосвітній школі, згодом - у Колибаївській, і тільки потім чергове повернення до рідної альма-матер, щоправда, вже не в ролі студента.

Під час навчання в інституті я й уявлення не мав, що таке аспірантура, хоча науковою роботою займався ще з третього курсу. Спочатку акцентував увагу на літературі, а потім захопився й мовою. Але вже коли був учителем Колибаївської школи, мені запропонували місце асистента на кафедрі російської мови, і я погодився. Робота зі студентами виявилась надзвичайно цікавою. В перший же робочий день мене із групою філологів відправили на місяць у колгосп села Подолляни. Тоді таке практикували щороку. Збирання картоплі, яблук, кормових буряків, ночівля в актовому залі школи або в дитсадку - словом, весело.

Цікавими були й діалектологічні практики. Пам'ятаю, 1982 року ми з 30 студентами російського відділення поїхали на практику в місто Каргополь Архангельської області. Це був забутий Богом край, містечко, де й до цього часу дерев'яні тротуари

ній сплавляють ліс. Там ми провели 2 тижні, спілкуючись із носіями російської мови й нотуючи цікаві діалекти. Наступного року з такою ж поїздкою вирушили до Вологди. Із одного в інше село по півдня добиралися пароплавами, багато цікавого матеріалу тоді зібрали і вражень аж донині вистачає.

Того ж таки 1983 р. Юрій Олександрович робить спробу вступити до аспірантури Київського інституту ім.М.Горького (тепер Драгоманова). Шанси потрапити на стайонар невеликі - брали лише трьох осіб. Складати вступні іспити він усе ж взявся.

- Коли я повернувся з Вологди, тодішній ректор Анатолій Олексійович Копилов сказав: «Я вас вітаю зі вступом до аспірантури і трикімнатною квартирою». Спочатку не повірив власним вухам: як вступив? А квартира яким чином, я ж навіть на черзі не стояв? Виявилось, що туржотиток, де ми жили, мали знести й на тому місці звести будинок побуту, а всіх мешканців забезпечити новим житлом.

Три роки в аспірантурі фінішували захистом кандидатської дисертації на тему: «Функціонування фразеологізмів у поезії 60-80-х рр. XX століття». Відтоді Маркітантов і фразеологія - нерозлучні.

Потім була викладацька діяльність спочатку на кафедрі російської, а згодом і української мови, місце заступника декана і нарешті 2004 року - комфортне крісло декана факультету української філології, в якому він сидить і досі. Тут йому зручно й затишно, хоча й працювати стало значно важче.

- Постійно нові вимоги до оформлення документації, зміни, нововведення. Не знаю, як це позначиться на знаннях студентів, але викладачам роботи побільшало. Та ще й з набором щороку скрутніше. Цього року на українську філологію взяли лише 49 осіб, це при тому, що раніше набирали по 130-140 студентів. На журналістику вступили 15 першокурсників. Але тишить те, що в нас збільшився контингент магістрів-українців: 13 торік і 23 - сьогодні. Перший набір магістрів стартував і на спеціальності «Журналістика», поки що це троє осіб. Але ми намагаємося не стояти на місці, посилювати профорієнтаційну роботу, відкривати нові й актуальні для нашого міста спеціальності, самовдосконалюватися, бо ж дуже хочеться, аби наші випускники мали мінімум проблем із працевлаштуванням.

Від лекцій студентам і документів Юрій Олександрович відпочиває в тісному колі сім'ї та друзів.

- Часто виїжджаємо на дачу в Шутнівці. Там дуже гарна місцина: поруч широчезний розлив Смотрича, сосновий бір. Якогось конкретного хобі не маю. Люблю посидіти на березі річки з вудкою, пограти у бадмінтон, пожартувати у риму, спілкуватися з друзями у соцмережах, почитати поезію - так і відпочиваю у свої без хвостика шістдесят.

молодий випускник подає документи до місцевого сільгоспінституту, на факультет

«Механізація сільського господарства». Однак доля відсторонила юнака й від тракторів та ферм. Не пройшовши за конкурсом, він влаштовується на роботу в лінійно-технічний вузол зв'язку. Далі - армія, завод «Електроприлад» зі звуочною посадою «учень слюсаря-складальника радіоапаратури» та чергова спроба стати студентом.

Робота зі студентами виявилась надзвичайно цікавою. В перший же робочий день мене із групою філологів відправили на місяць у колгосп села Подолляни. Тоді таке практикували щороку. Збирання картоплі, яблук, кормових буряків, ночівля в актовому залі школи або в дитсадку - словом, весело.

Цікавими були й діалектологічні практики. Пам'ятаю, 1982 року ми з 30 студентами російського відділення поїхали на практику в місто Каргополь Архангельської області. Це був забутий Богом край, містечко, де й до цього часу дерев'яні тротуари

Ганна СМІРНОВА

Арт-сховище – коли більше не можеш ховатись

Про психологію міських заходів, перспективу розвитку проекту, та чому соціо-культурний простір за адресою вул. Іоанно-Предтечинська, 2а необхідно відвідати саме вам.

Про культурний простір Кам'янця-Подільського, як такий, можна говорити по-доброму або ж по-чесному. Але оскільки перша позиція і так широко представлена в місцевій періодиці, перейдемо одразу ж до другої.

Більшість заходів – надто шаблонні, себто відбуваються за перевіреною, але, через те, дуже заїждженою та однаковою схемою. Організатори, здебільшого, орієнтуються на масовість, важливою є кількість, а не якість. Це ті умови, що спричинили виникнення ідеї проекту, який в майбутньому отримав назву «Арт-сховища». Нам (думаю таких людей багато) не подобались ті негативні процеси, які знайшли свій відбиток в культурному житті міста, тому

передбачали проблеми, які виникнуть і ті умови в яких доведеться працювати. Ми розуміли, що це все буде нереально складно).

Позитиви, які в собі несе "Арт-Сховище" і для чого воно потрібне?

Проект допоможе об'єднати та розвинути більшість культурних і мистецьких явищ міста та реалізувати творчий потенціал кожного. До того ж можна розбавити культуру міста якісним контентом з різних частин України.

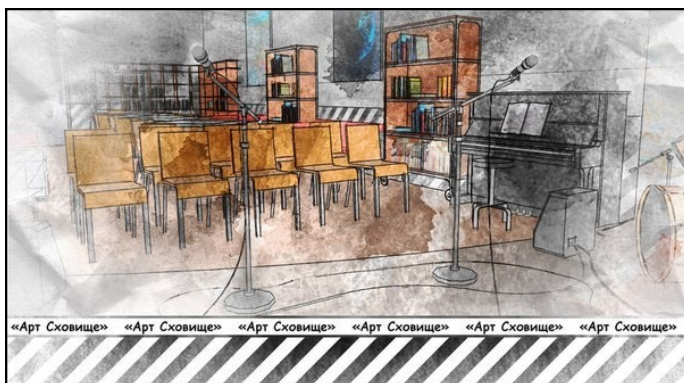
"Арт Сховище" розраховане на реакцію аудиторії - коли люди не просто приходять подивитися, а діляться своєю енергетикою, коли відбувається культурна комунікація, обмін досвідом та ідеями.

"Арт Сховище" - місце в яке хочеться прийти, щоб відчутти атмосферу чистої незаплямованої культури, щоб стати її частиною.

комфортом.

Кожен з нас певною мірою творець. Тобто плід нашої праці можна назвати творчістю. Тому поділ на творчих і нетворчих несумісний. Просто кожен займає свій спектр світу. І ми намагаємося охопити якомога більше сегментів нашого мікросоціуму, що територіально є Кам'янцем! Те що робиться може існувати без людей, яким цікаво. Бо вони не просто платять за вхід, а фінансують ці заходи. Кожну гривню ми спрямовуємо на те, щоб наступного разу відвідувачі отримали ще кращий інформаційно-мистецький контент та комфортніші умови.

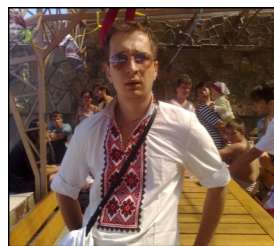
Дмитро Романець, студент 41 ж групи

"наважились" (чому це в лапках? бо Заради цього люди гребують своїм

Які книги сучасних українських письменників стоять на вашій книжковій полиці?

Сучасна українська література – хтось читає її «на одному видиху», у когось творчість модерних авторів викликає культурний шок. Які літературні вподобання у « мешканців » нашого університету – запитаймо у них особисто.

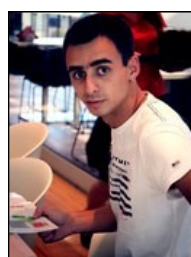
Андрій Тимофєєв, викладач кафедри журналістики:

Читаю здебільшого те, що користується популярністю і, як-то кажуть, «на слуху». Відслідковую творчість лауреатів міжнародного конкурсу «Коронація слова». Обоюною історичні романи - белетристику. Найбільше мені сподобалися романи Володимира Лиса «Століття Якова», «Маска», Романа Іваничука «Вогненні стовпи», «Країна Ірредента», запам'ятався роман Юрія Сороки «Богун». Читаю тільки українську літературу, бо на світову просто не вистачає часу.

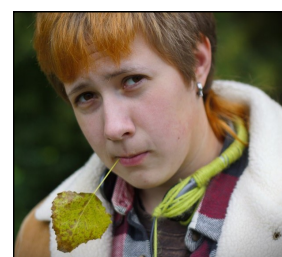
Інна Озімовська, бібліотекар:

Мені подобається зарубіжна класика – Еріх Марія Ремарк, Оноре де Бальзак. Люблю і російські класичні твори. Нещодавно прочитала Ірен Роздобудько – це сучасна українська письменниця. Загалом, сучасна українська література мені не подобається. Можливо є щось вартісне у творах теперішніх письменників, проте ми про це ще не знаємо.

Дмитро Коваленко, студент 51 уін:

Довіряю тим авторам, яких радять друзі. Мені до вподоби історичні романи в інтерпретації сучасних українських письменників. Наприклад роман Василя Шкляра «Чорний ворон, або Залишенець». Читаю й іноземних авторів. Французький письменник Бернард Вербер у книзі «Танатонавти» переосмислює життя після смерті. Він вважає, його окремих світом, який можна відвідувати.

Тетяна Ясінчук, студентка 31 ж:

Я читаю все – навіть вивіски та рекламу. Вважаю, що без літератури життя не те. Останнє, що читала із захопленням – «Танго смерті» Володимира Винничука, «По ту сторону світла» Дарії Корній, перечитувала Любка Дереша, Люко Дашвар та Володимира Лиса. Найбільше до душі мені письменники-модерністи і літератори, чії думки найближчі в цей момент.

запитувала Інна Мельник, студентка 31 ж групи

Нашого цвіту – по всьому світу

«Журналістика не професія, це стан душі». Таку фразу часто можна почути з вуст інших. А якщо журналістика – це талант, який не потрібно виробляти, то навіщо для цього навчатися у ВНЗ? Які перспективи може дати нам університет? Поспілкувавшись із великою кількістю випускників нашої спеціальності, щиро тішуся тим, що жоден із них не пошкодував про те, що тут навчався. Перш за все, університет – це база для подальшого розвитку у межах рідної домівки, країни чи й цілого світу. Адже журналістика – це і професія, і душа, і талант, і покликання. Вибір того, чим займатися після навчання, залежить лише від вас. Про журналістику та КПНУ ім. Івана Огієнка розповіли наші випускники.

Ганна Смірнова, газета «Подільнин», Кам'янець-Подільський:

Журналістика для мене – це улюблена справа, без якої не минає жодного дня. Це досвід, нові знайомства, знання, враження, хвилювання, постійна робота над собою. Іноді це ризик, іноді не зовсім приємні висловлювання в твій бік, іноді опівнічна гриза над останнім реченням матеріалу. Та головне, що все це, купіві взятє, приносить масу задоволення. Університет дав мені непогану теоретичну базу, прекрасних колег і друзів у різних куточках країни й усвідомлення того, що блокнот із ручкою в кишені та фотокамера на плечі – це те, що мені насправді потрібно в житті.

Розалія-Христинна Семенів, New York University, School of Continuing and Professional Studies, Нью-Йорк:

Наш університет дав мені розуміння того, що меж і кордонів для людини немає. Саме тому я опинилася в США. А журналістика для мене – не просто сухі факти про те, що відбувається у світі, не просто аналіз подій, а частинка життя, котру автор вкладає у свою статтю. Це емоції, які автор пережив у своєму житті, викладені на шпальтах. Наш університет, так само, як і моя школа, – фундамент, на якому я будує своє життя. Він був першим кроком до мрії.

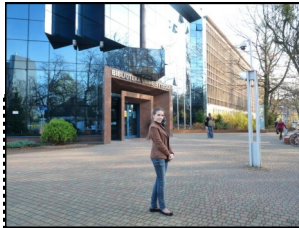

Олег Барішевський, книгарня «Читайка», Київ:

Журналістика для мене – величезне всепоглинаюче болото. Таке собі місце, куди стікаються одночасно кисільні ріки та ріка Стікс. Цей шлях – ніби джерело Міміра, за ковток із якого потрібно віддати око. Чи працюю журналістом? Ні. Але знайшов собі роботу, наближену до спеціальності. Я займаюся тим, що веду інтернет-сайт книгарні. В обов'язки мої входить: написання новин, які відбуваються в літературному світі, створення анотацій для книг і початкове програмування в HTML (весь контент, написаний мною, має бути оригінальним). Університет дав мені можливість вільного розвитку і самовдосконалення, (аж ніяк не езотеричного напрямку, на жаль. Я не був найкращим студентом і, чесно кажучи, ніколи не гнався за можливістю бути першим.)

Наталія Турак, газета «Україна Молода», Київ:

Що для мене журналістика? Це те, чим я живу. Вона займає увесь мій час, не обтяжуючи його. Прокладаючись у вирі подій та інформації, з шаленим темпом прожити ще один день. Мій університет дав мені відчуття впевненості в собі, у правильності свого вибору, а теперішня робота довела це. Я люблю це життя, котре почалося з кафедри журналістики!

Ганна Вінярська, Лодзький університет, Польща:

Вибір за вами. Цілий світ відкритий для можливостей. Удачі!

Олексій Єленков, телеканал «Поділля-Центр», Хмельницький:

Журналістика стала ближчою у 2005-му, коли вступив до Кам'янець-Подільського національного університету ім. Івана Огієнка на спеціальність «Журналістика». Є думка і навіть багато вдалих прикладів на доказ того, що не обов'язково фахово навчатися, щоб стати журналістом пишучим, телевізійником чи радіоведучим. Але на власному скромному досвіді можу впевнено сказати, що фахове навчання буде надійним фундаментом, на якому можна, приклавши чимало зусиль і помноживши все на талант, побудувати якісну та успішну кар'єру журналіста. Успішні кореспонденти та ведучі без диплома журналіста роками здобували досвід, який тепер їм допомагає. А коли ти знаєш ази – до прикладу, принцип перевернутої піраміди: «Хто? Що? Де? Коли?...» – кити інформаційної журналістики J, тоді ти швидше орієнтуєшся в роботі, якісно працюєш і ще швидше здобуваєш досвід...
 Що я особисто зауважив за собою. Коли прийшов до рідного (тепер він такий) червоного корпусу КПНУ ім. І. Огієнка (хоча тоді він був лише Кам'янець-Подільський державний університет) на спеціальність «Журналістика» (це був перший набір), я з журналістикою був на різних полюсах... Усі ті зарозумні твори, які я писав до того, нічого спільного не мали з журналістикою. Навчання внесло ясність і допомогло розставити правильні акценти... Якщо цей матеріал читають майбутні колеги, то, по-перше: вам мої вітання і привіт (ТАКОЖ ПАЛКІЙ ПРИВІТ УСІМ ВИКЛАДАЧАМ, ХТО НЕ ЗАБУВ ТАКОГО ДЯДЬКА, ЯК Я); по-друге: не забувайте, що журналістські матеріали (теле-, радіо-, друковані) мають бути простими і доступними. І хай цензури не так багато, як про неї розповідають, але принципи журналістики ще нікого не робили поганим «псом демократії»...
 У своєму журналістському житті змінив дві редакції. В обох принцип роботи відрізнявся від того, що писали в книгах із журналістики... і не тому, що практика відрізнялася від теорії, що книги застаріли, а тому, що принцип роботи у кожній редакції має свої традиції. Мені з редакціями пощастило, бо хоча принцип роботи в них і був, так би мовити, класичним, але до абсурду не доходило (мовляв, «не смій виступати тут... нам байдуже, як тебе вчили», або «це добре, але так ніхто не робить»). Словом, не доводилося миритися з написаним гаслом «Хай живуть штампи!!! І усім майбутнім колегам не раджу миритися, і теперішнім колегам теж!.. Не бійтеся пропонувати щось нове – не з першого, то з третього разу точно пройде. Є написане правило трьох фаз чогось нового: 1. Це якась дурня! 2. В цьому щось є! 3. Хто ж цього не знає!..
 Про журналістів кажуть, що їхнє друге щастя – це нахабство. Я би посперечався з формулюванням. Друге щастя журналіста – це НАПОЛЕГЛИВІСТЬ!

Робіть правильні акценти! Усім натхнення!

Анна Помаранська, студентка 51ж групи

«Сінема» презентує...

Студентські роки – це найкращий час твого життя, тож проведи його з розумом! Пам'ятай, що не потрібно цілими днями сидіти, сховавшись за обкладинками підручників чи монітором ноутбука! Розвійся, піди погуляй з друзями чи сходи в кіно! До речі, про кіно: в Кам'янці-Подільському є чудовий кінотеатр «Сінема» (просп. Грушевського, 15), там ти завжди зможеш побачити цікаві фільми.

У вересні 2013 року «Сінема» презентував кілька новинок зі світу кіно: «Ми – Міллери», «Смертельна зброя: Місто кісток», «Однокласники 2», «Два стволи» та «Літачки 3D». Серед них найкращими були визнані кінострічки ісландського режисера Бальтасара Кормакура «Два стволи» та німецького режисера Харольда Царта «Смертельна зброя: Місто кісток». Хоча другий фільм, варто визнати, отримав стільки хороших відгуків тільки завдяки своїй великомасштабній рекламній кампанії, яка була проведена напередодні в усіх засобах масової інформації. А кінострічка «Два стволи» справді привернула увагу глядачі своїм цікавим сюжетом та неочікуваним розвитком подій.

Як бачимо, цього місяця вибагливих українців приваблюють бойовики та фентезі. Чому б і ні, адже ціна на всі фільми була помірною – від 20 до 35 гривень за сеанс.

Тим більше, що для студентів є знижки на перших два сеанси (крім суботи та неділі) та на два останніх у понеділок. Тому багато охочих не змогли знехтувати можливістю побачити вперше всесвітньовідомі кінострічки.

У жовтні на глядачів чекає ще більше цікавих та захопливих фільмів.

Адже організатори планують презентувати кілька нових картин: «Сталінград 3D» (10.10. – 16.10.), «Хмарно, можливі опади у вигляді фрикадельок 2 3D» (24.10. – 30.10.), «ТОР 2 3D» (31.10. – 06.11.), «Тіні незабутих предків», «Гравітація 3D» (03.10. – 09.10.).

Прем'єрою осені була визнана україномовна стрічка Любомира Левицького «Тіні незабутих предків». Варто зазначити, що цей фільм поєднав у собі риси комедії, містики та трилера (як на мене, то досить дивно поєднання, чи не так?). Дія розпочинається в простому українському університеті, з архівів якого головний герой викрадає древній артефакт. Після цього випадку його друзі помічають на собі дивні знаки, джерелом яких стала печатка, яку й привласнив собі Іван (так звати головного героя). Та це ще не все: вони дізнаються, що якщо не позбудуться цих знаків, то найближчим часом помруть. Щоб знайти протитотруту, друзі їдуть у Карпати, до дуже старого мольфара...

Вам цікаво, чим закінчиться ця загадкова історія? Зовсім скоро ви зможете про це дізнатися. Усі дані про час, ціну і перший перегляд можна знайти на офіційному сайті молодіжного центру «Юність» або в соціальній мережі «Вконтракті» – «Кінотеатр «Сінема» м. Кам'янець-Подільський». Приємного перегляду!

На «байку» через Кам'янець

За даними інформаційного агентства «Вже інфо», 5 вересня 2013 року жителі Кам'янця-Подільського мали змогу побачити мотопробіг за участі 80 байкерів, які проїхалися центральними вулицями міста. Цей захід було проведено з нагоди «Катинської трагедії» (жорстокого розстрілу 20 тис. поляків членами НКВС поблизу села Катинь, що на Смоленщині).

Байкери на своїх залізних скакунах упродовж трьох тижнів подорожували містами Польщі, Литви, Білорусії,

Росії, Словаччини, Угорщини, Австрії, Чехії та України.

Пройжджаючи через Кам'янець, вони зустрілися з Леоном Дубравським, покладали квіти та запалили свічки біля пам'ятників Іоанна Павла II та Є. Володимерського, а також відвідали деякі історичні місця. Біля кількох святинь гості міста прочитали «Отче наш» польською мовою.

У дорогу з... жартами

Портал культури і мистецтва «Хронікер» повідомляє, що місцеві зірки – команда

«Кам'янецький формат» – у вересні знову брали участь у зйомках проекту «Розсміши коміка». У Київ вирушили Володимир Черняк, Артем Мартирисян і Павло Мельничук.

Але, на жаль, їм не вдалося здобути таку бажану перемогу: на другій хвилині коміки не засміялися.

Програма з участю «Кам'янецького формату» в прямому ефірі з'явилася 14 вересня 2013 року.

сторінку підготувала
Ольга Фортельна,
21 ж група

Сон Гідронавта

У цих глибинах стільки дивовиж!
Колись вони до щему хвилювали –
І рибка ця, метка, неначе стриж,
І ці кристалі, мов дуби, корали.
Ослизлі валуни. Жорстка. Пісок.
Краб на піску. Заіржавіла острога.
Піратський скарб (монети і клинок).
Над ним – мов змії, щупи восьминога.
І раптом – сяйво...
Із яких далин
Воно сюди, в підводдя, долинає?
Це погляд Таїни
З глибин
Найпотаємніших
Зринає,
І лине, лине, лине до узвиш
Сяйлива крапельина...
...У цих глибинах стільки дивовиж!
Забута мить між них – перлина.

Прокоф'єв І.П.

Горить, палає ліс

Горить, палає ліс,
Чи скрізь?
Осіннім полум'ям до ммар
А де ж димар?
Ще мент і...азимки в душі
І геть вірші?
Я навшаня...і по спромозі...
Хто на дорозі?
Всі як один доладна рада.
А гнила зрада?
Запозиваюсь вкотре я з собою
А, де ж двобої?
І ліс, і вірші, і зима...
Мене нема?
Я – є! Я буду! Зможу я!
В ім'я?

Маркітантов Ю.О.

Головний редактор – *Гарнік Леся*
Заступник головного редактора —
Маковецька Наталія
Відповідальний за випуск – *Шеєчук*
В'ячеслав
Технічний редактор – *Потапчук Ірина*
Фоторубрика: *Сербіна Анастасія,*
Ясінчук Тетяна

«Життя іде і все без коректур ...»

Ти знаєш. Тож стараєшся начисто
Низати на розірвану струну
Минулих днів розсипане намисто.
І зв'язуєш розрубані вузли,
І спалені мости знов підпираєш,
Шукаєш літа знов серед зими,
Хоча ти знаєш. Ти все добре знаєш...

Настрій, як дощ, –
Сіра мряка наповнила душу,
Краплі надій
Вже розбились давно об асфальт,
Камінь жалю,
Я, здається, ніколи не зрушу,
Тільки дощу
Ще лунає задумливий альт.

По спориші, кудлатому чепурі,
Пройду босоніж... зіркою в росу
Впаду. І вечір схилиться в зажурі,
Розбивши вдрузки всю свою красу.

Отак живу і сміюся,
Щастя моє сполохане,
Отак уперто сміюся,
Щезни, сльозино непрохана,
Квіткою проросту,
Пелюстками увінчаюся,
Усміхом попросту
З тобою я розпрощаюся

Починок Л.І.

Комп'ютерна верстка: *Мельник Інна,*
Житнюк Тетяна
Редакційна колегія: *Бомок Тетяна,*
Шептицька Іванна, Синиця Вікторія,
Ілюк Ольга, Заболотна Наталя, Вік-
нянська Вікторія, Грушанська Окса-
на, Гереджук Ольга, Романець Дмит-
ро, Помаранська Анна, Перебейніс
Аліна, Фортельна Ольга.

Але раптом збагнеш, що вертати немає куди

Але раптом збагнеш, що вертати немає
куди,
Бо дороги усі скільцювалися мертво. На
горло
Переплетеним рікам стали гордо бетон-
ні мости,
І міста – як війська – із бетонними снами
на голо!

І розмиті світи розцілюють в п'яти усіх,
Хто іще не зомлів від – по колу, по колу,
по колу...
Тільки сніг, як святий, цей м'який споро-
хнявілий сніг
Ще ніколи не впав попід ноги, як відчай,
нікому...

...Але раптом збагнеш... І вже просто
немає куди...
Бо ще поки не знав, що земля таки круг-
ла і квала,
То шукав порятунку в доріг, у стежок, у
води...
Але ж раптом збагнув – наче сам себе
стратив на горло...

Бо спинитись – ніяк. За тобою женуться
тіла,
І для кожного з них твоя постать – як
кістка у горлі.
І від спалених крил чорнооко чіпляє
зола...
І круки – як вітри – дмуть на сполох у
спечені горни...

А коли тобі просто холодно,
Так холодно, що – аж до смерти,
Ти шукаєш сонячних зайчиків,
Що ховаються у підніжжі Карпат,
Аби поблимати в очі тим,
Хто ще не сліпий душею...

Ти дивишся далеко-далеко,
Що – аж у вікно навпроти,
Де хтось обіймає когось,
Поки тобі холодно,
Холодно – аж до смерти...

Ти вкриваєшся ковдрою,
Поки хтось обіймає когось...
Вкриваєшся ковдрою теплою,
Що – аж до опіків,
А тобі все рівно холодно...
Бо немає меж самотності,
Коли хтось обіймає когось у вікні на-
впроти...

Почапська О.І.

Видавець: *навчальна лабораторія*
мультимедійних засобів та медіа
дизайну
Тираж: *100 примірників*
Точка доступу:
[http://www.kpnu.edu.ua/content](http://www.kpnu.edu.ua/content/view/full/1804/44/)
[view/full/1804/44/](http://www.kpnu.edu.ua/content/view/full/1804/44/);
http://vk.com/student_inform
Видруковано у фотостудії *Вадима*
Волощука